

Hồi 13

Sa Vào Tay Địch

Một cảnh tượng hãi hùng kinh khiếp bày ra trước mắt. Khắp nơi trong Mạnh gia trang la liệt xác người. Mùi máu tanh hôi cùng cực khiến cho Âu Dương Ngạo Thiên mặc dù can trường cũng phải cúi người nôn ọe. Ngay cả Xú Hòa Thượng cũng phải thốt lên kinh hoàng:

- Thảm quá... Thảm quá...

Lão cúi xuống rút lá cờ Thuận Thiên cắm trên xác Mạnh trang chủ rồi thốt lên:

- Võ lâm đại loạn mất rồi.

Ngạo Thiên bất giác nghĩ đến hình dạng mảnh mai yếu đuối, giọng nói dịu dàng thỏ thẻ của thiếu nữ áo hồng mà không ngăn được tiếng thở dài.

Xú Hòa Thượng kéo tay Ngạo Thiên:

- Tiểu tử! Chúng ta đi thôi!

Họ ra khỏi Mạnh gia, không ai nói thêm một lời nào nữa. Cuối cùng, Ngạo Thiên không chịu được lên tiếng:

- Tiền bối! Chúng ta phải làm gì đây?

Xú Hòa Thượng thở dài:

- Họa chẳng Bạch Hạc Lão Nhân sống lại.

Ngạo Thiên không ngăn được ghen ngào:

- Lão nhân gia... Người đã tạ thế rồi!

- Chỉ còn có võ công trong Cổ Phù may ra...

- Cổ Phù không ở trong tay lão nhân gia.

Lão hòa thượng trợn mắt nhìn chàng. Ngạo Thiên biết mình đã lỡ lời nên cất tiếng thở dài.

- Tiểu tử! - Hòa thượng gằn giọng - Ngươi còn không nói hết ra đi.

- Tiền bối còn muốn văn bối nói gì đây?
- Người đích thị là đệ tử của Bạch Hạc Lão Nhân.

Xú Hòa Thượng không hỏi mà khẳng định. Ngạo Thiên biết mình không thể chối quanh được nữa.

- Văn bối không phải đệ tử của lão nhân gia.
- Người còn chối?
- Đó là sự thật, văn bối không hề dối trá.

Hòa thượng dừng lại chiếu đôi mắt sáng rực vào chàng. Ngạo Thiên mím môi nói:

- Văn bối là truyền nhân của Trí Nguyên đại sư.
- Người...

Xú Hòa Thượng tròn tròn đôi mắt nhìn thiếu niên lưng gù, lão lắp bắp:

- Người... Người nói nhảm gì thế?

Âu Dương Ngạo Thiên chuyển giọng nghiêm nghị:

- Đó là sự thật, tiền bối tin hay không là tùy. Việc này mơ hồ đến nỗi văn bối là người trong cuộc cũng không hiểu rõ được. Trí Nguyên sư phụ chỉ để lại cho văn bối hai chữ “cơ duyên”.

Hòa thượng nghiêm sắc mặt ngẫm nghĩ một lúc rồi chợt lão gật gù cái đầu trọc:

- Có thể... Có thể lắm... Người là người có cốt cách phi phàm, chỉ tiếc rằng...

Lão không nói hết câu. Liền đó, lão nhìn chàng bằng ánh mắt khác hẳn, giọng lão cũng thay đổi:

- Tiểu huynh đệ, xem ra tương lai của võ lâm trông chờ vào người đấy.

Ngạo Thiên không khỏi thở dài:

- Văn bối còn không biết mình sống đến ngày nào...
- Người đừng lo! Trí Nguyên đại sư là bậc phi phàm. Nếu người đã nhận người làm đệ tử thì nhất định người không yếu mệnh.

Dừng lại một lúc, lão bỗng nói:

- Hãy đi theo ta!

Dứt lời, lão nắm tay chàng rời đường cái quan phóng vút vào rừng. Lão dừng lại trước một gốc cây đại thụ vắng vẻ, rồi chẳng nói chẳng rằng, lão ấn chàng ngồi xuống.

Bàn tay hộ pháp của lão đặt lên đại huyệt Thiên Linh Cái của chàng. Liền đó Ngạo Thiên cảm thấy có một dòng nội lực tuôn vào người chàng như thác đổ.

Thời gian trôi qua. Có một lúc, Ngạo Thiên rơi vào trạng thái mơ màng, chùng chàng giật mình choàng tỉnh thì đã thấy Xú Hòa Thượng đứng gần đó nhìn chàng bằng ánh mắt thư thả.

Lão cất tiếng:

- Tiểu huynh đệ, ngươi cảm thấy thế nào?

Ngạo Thiên vươn vai đứng dậy:

- Vãn bối nghe trong người khỏe khoắn lắm.

- Lão phu vừa tặng cho ngươi mười năm công lực, tổng cộng bây giờ ngươi đã có năm mươi năm nội công. Trong một khoảng thời gian nhất định, nếu không có biến cố gì xảy ra, ta tin rằng quái bệnh trong người ngươi sẽ không phát tác.

- Tiền bối...

Ngạo Thiên sững sốt kêu lên. Trong một lúc chàng xúc động quá, nghẹn ngào không nói được thành lời. Đến lúc này, trong cuộc đời phiêu bạt của chàng đã mang nặng ba mươi năm nội công ân tình của Bạch Hạc Lão Nhân. Rồi mười năm công lực mà chàng khó lòng trả được cho hồng y nữ, chủ nhân kiều hoa. Bây giờ... Với mười năm nội công này của Xú Hòa Thượng, chàng quả thật không còn biết nói gì hơn.

Xú Hòa Thượng bỗng bật lên tiếng cười sảng khoái rồi lão thân tình khoác vai chàng:

- Chúng ta đi thôi!

Họ nhắm con đường mòn phía trước thẳng tiến. Đang đi, đột nhiên Xú Hòa Thượng kéo chàng dừng phắt lại, đôi mắt lão xạ ra một tia hung quang:

- Kẻ nào đó?

Giọng lão oang oang làm chấn động cả một góc rừng. Liền theo đó là một giọng nói nhu mì, mềm mại của nữ nhân.

- Hòa thượng quả là thánh tai.

Kèm theo đó bóng người xuất hiện. Hai thiếu nữ ngoài hai mươi tay cầm kiếm, y phục toàn xanh đáp xuống đường trường với một thân pháp vô cùng kỳ ảo.

Một trong hai thiếu nữ hướng về Ngạo Thiên cất giọng thánh thót:

- Các hạ phải chăng là Âu Dương Ngạo Thiên?

- Chính là tại hạ.

- Nô tỳ lĩnh mệnh Tư Mã phu nhân mời Âu Dương công tử quang lâm bốn môn một chuyển.

Xú Hòa Thượng buột miệng kêu lên:

- Tư Mã Quỳnh Dao?

Thiếu nữ còn lại quét tia mắt lạnh lẽo nhìn lão:

- Hòa thượng có thể đi được rồi.

Xú Hòa Thượng bật lên tiếng cười khan:

- Tiểu yêu nữ giọng lưỡi phách lối quá.

- Ở đây không có chuyện của lão.

- Ha ha... Đã thế, lão phu lại càng thích can dự.

Thiếu nữ áo xanh cười nhạt một tiếng, rồi không nói không rằng rút kiếm nhắm Xú Hòa Thượng xuất thủ.

Thanh kiếm trong tay nàng ta chớp lên, một chiêu đánh ra nhanh tựa điện quang nhắm thẳng yết hầu Xú Hòa Thượng.

Nền biết, Ngũ Kiếm Kỳ môn lấy kiếm mà xưng danh, trên giang hồ không ai là không biết sự lợi hại của nó. Xú Hòa Thượng cũng biết thế, nhưng lão cậy mình già đời lại khinh thường đối phương nhỏ tuổi.

Lão gầm lên một tiếng, cử thanh bát xà mâu đập thẳng vào cánh tay cầm kiếm của đối phương. Chỉ thấy thiếu nữ xoay nhẹ cổ tay, chân phải bước ngang một bước lập tức thoát khỏi tầm sát thương của thanh bát xà mâu.

Xú Hòa Thượng đánh hụt một chiêu, lão chưa kịp thu hồi vũ khí thì thanh kiếm trong tay thiếu nữ đã phóng ra chiêu thứ hai, lưỡi kiếm phóng về phía cổ tay còn chơi vơi của lão với tốc độ kinh người mà cũng cực kỳ chính xác.

- Ối chao...!

Xú Hòa Thượng kêu lên thất thanh, lão buông rơi binh khí nhảy vọt ra ngoài tám thước. Chỉ chậm một tích tắc thôi, hoặc giả lão ngoan cố phản kích thì cánh tay lão đã bị hủy hoại dưới thanh kiếm lợi hại rồi.

Bên này, thiếu nữ còn lại động thân, chỉ một cái lắc nhẹ nàng đã đến bên Ngạo Thiên tóm lấy chàng ta, rồi phóng mình đi mất dạng.

Thiếu nữ vừa động thủ buông tiếng cười nhạt rồi cũng phi thân theo đồng bọn, để lại Xú Hòa Thượng với gương mặt ngẩn ngơ, vừa bàng hoàng kinh hãi, vừa tức giận cùng cực. Tiếng gầm phẫn uất của lão làm lay động cả núi rừng.

- o O o -